



SZAVAK A MÉLYBŐL

PARTRA VETETT GONDOLATOK

2021 / 4.

Író Alkotók Klubja

Szavak a mélyből

2021/4.

HU ISSN 2498-6429

Készítette: Dittrich Panka
Lektorálta: Kerecsényi Éva
Borító fotó: Erdős László
iro.alkotok@gmail.com

Múlt, jövő, jelen

Pár perc, és nyílik az ajtaja a 24 léghöbméteres bioadat őrző cellámnak, ahol ebbe a hülye székbe belekötöztek. Aztán bejönnek a kihallgatásomra rendelt végrehajtó-robotok, E-Gábok, hogy feltárják az emlékeimet, és minden értékelhető gondolati adatot, információt kivonjanak a tudatomból.

Nem tudom, mennyi időm van még az érkezésükig. Bízom benne, hogy az élesztett letöltést blokkoló vírus aktiválódik, amikor az E-Gáb rácsatlakozik a memóriámra. Évek óta foglalkozom adat-átépítéssel. Sok ügyfelem volt már, akik ezt-azt el akartak tüntetni az adatmentett emlékeik közül, mielőtt a tűzfal-programok észlelték volna azokat. Mondjuk úgy, értek a Személyi Memóriaszámlák kozmetikázásához!

Az adat veszélyes. Hozzáférhető, elemezhető. Tapasztalataink, gondolataink elmentett tartalmi törvényi keretek közé vannak szorítva. Elménk pár apró memo-transzmitterrel már születésünk óta fel van csatlakoztatva egy központi rendszerbe, ami ellenőrzi, hogy mindig a megfelelő módon fejlődjön minden egyed a bolygón. Rengeteg előnye van ennek a rendszernek, ami egészségügyi és oktatási kontroll is egyben. A szélsőséges környezeti viszonyaink között a társadalom negatív elhajlásait másként talán nem is lehetne megelőzni! Sajnos, én rosszul túrom a korlátozásokat...

Karjaimat a szék karfájához rögzítették. Bal csuklóm fölött felcsúszott a bio-héj ujja. Nézem a csuklóm feletti anyajegyet, és próbálom kontrollálni a feltörő érzelmeimet. Kislányom örökölte tőlem ezt a testi jegyet, szintén a csuklóján. Elővigyázatosságból az emóció-érzékelőim jelátvitelét meghekkeltem néhány éve, de vigyáznom kell, nehogy eláruljam magam valami ostoba érzelmi kilengés miatt! Sophiáról nem szabad tudomást szerezniük!

A kedvenc emlékemet idézem inkább fel, ami egy június 13-i reggel épült be a memóriámba, három évvel ezelőtt. Környezet-bemérési gyakorlaton vettem részt.

Néhány rezidenst átvezényeltek a bakonyi C 12-es zónából kiegészítő gyakorlatra hozzánk. Köztük egy barna hajú lányt is. Tanumit. Azonnal kiszúrtam magamnak!

Négy raj kapta parancsba, hogy külső területen mérési és hatás-elemzési feladatokat végezzen. (Sokorói bázisunk zóna-igazgatási központként felelt az állandó környezeti helyzet-követés biztosításáért.) Kicsit belenyúltam az algoritmusba, ami az egységek tagjait kijelölte, így Tanumival egy csapatba kerültünk. Felderítési területként az egykori Győr romvárosát kaptuk. A feladat több napos kint-tartózkodás volt, néhány mérőműszer pozícióba helyezésével, mintagyűjtéssel, mérési feladatokkal.

A körülmények ideálisnak tűntek az induláshoz; a végrehajtási parancs gond nélkül zöld utat kapott. Szállító járművünk, az irányítás tartalékos légi-szállító kompja, (egy régebbi típusú Darázs), kitűnő műszaki állapotban volt. Elsőként hagytuk el a D-07-es dokkot. Leszállási pontként a város egykori folyómedreinek találkozása

mögötti épület-komplexum volt kijelölve. Valamikor itt volt a város fürdője. A vastag beton-védmű, ami ezt a komplexumot körülvette, biztonságos védelmet biztosított számunkra minden lehetséges veszély ellen.

Gyorsan ment a tábor-kialakítás, és a műszerek kihelyezése körbe a védmű oldalain. Közben sokat nevettünk, és ugrattuk egymást. Hamar kiderült számomra, hogy ez a lány nem csak szép, de rendkívül intelligens is! Úgy vonzott, mintha valami szupermágnes lett volna! Később sorban kihelyeztük a romok között a többi műszert is. Sokat beszélgettünk munka közben; gyorsan eltelt az a néhány nap. A visszaindulás előtt viszont új parancs érkezett, miszerint még tíz napot a terepen kell maradnunk, mivel a műszerek méréseit valami érthetetlen programhiba eltüntette. Táborunkat is át kellett telepíteni, lehetőleg jól védhető, fedett helyre. Napnyugtára egy üres teret körülvevő épületegyüttes romjai közti, óriási belmagasságú csarnokba települtünk be. A rom valaha templom lehetett, aminek egyik tornya még állt, ugyan a teteje már hiányzott. Az épület előtti területen nyolc, kisebb-nagyobb harang feküdt.

Ezek közül a legnagyobb remek eszközül szolgált jelerősítőnek, az esetleges helyi sugárzású rádiójelek elcsípéséhez.

(Egyes adatbázisok utaltak rá, hogy a romok között társadalmon kívüliek is élhetnek, akik kezdetleges eszközökkel kommunikálnak egymással. Annak lehetőségét, hogy ezek között a romok között tartósan lehetne élni, mi kizártnak tartottuk.)

Feltételezéseinket aztán az éjszaka teljesen felül írta.

Éjfél körül arra riadtam, hogy Tanumi kezét éreztem a vállamon, és a hangját hallottam, ahogy ébreszteni próbált! Mellettünk szakaszosan sípolt a térvédelmi berendezés riasztója.

Összenéztünk.

A frekvencia-kereső gombját bekapcsoltam, és vártunk. Sistergés, zúgás hallatszott. A kereső finomította a frekvenciát, és a zúgás is egyre halkabb lett.

Elmosódott szavakat hallottunk. Vártuk, hogy megismétlődik a beszélgetés. Hihetetlen lassan peregtek a percek. Arra emlékszem, hogy valami fémes dolgot bedobtak mögénk, a törmelékek közé, ami élesen koppant. Aztán sistergést hallottam, és elnehezültek a szemhéjaim; álomba zuhantam.

Amikor magamhoz tértem, egy széken ültem, kezeim hátul összekötve, fejem pedig a homlokomnál valami ruhadarabbal egy oszlophoz volt erősítve, ami a szék mögött állt. Oldalt, az oszlopról két fém érzékelő tartotta a fejemet. Tanumit szólítottam. Suttogva jelezte, hogy rendben van. Csak ketten voltunk valami dohos szagú sötét, szűk helyen, ugyanannak az oszlopnak a két oldalán, egymásnak háttal. Túl kábultan ahhoz, hogy a helyzetről bármit is gondoljunk. Nem tudom, mennyi idő telt el. A fejemet tartó érzékelő memória-egysége felsüvített, és lágy zöld fény lett a sötétben. Pár perccel később bejött valaki, és csak állt mellettünk egy ideig.

Nyugi! Jó buli lesz!

Halkan kuncogott, de nem mondott egyebet. Újra visszahúzott a kábulat. Semmire nem emlékeztem, mikor a bázisunkon felébredtem. Zúgott a fejem, és szomjas

voltam. Tanumit a Darázs karakterében találtam meg: betakarva aludt. Felébresztettem, mert tudni akartam, emlékszik-e valamire, de neki sem maradt semmilyen emlékképe az éjszaka történeteiről. Nem tudtuk, mitévők legyünk. Az esetet jelentenünk kellett volna, de egy hang a lelkünk mélyéről azt súgta, ne tegyük! Elhatároztuk, hogy folytatjuk a kijelölt munkát, mintha semmi sem történt volna. Megkönnyebbülést éreztünk mindketten. Félelmünk feloldódott; megmagyarázhatatlan jókedv lett úrrá rajtunk. Sokat beszélgettünk, és annak ellenére, hogy nem mondtuk el egymásnak addig a mélyebb titkainkat, valahogy tudtunk róluk! Szenvedélyes érzelmek törtek fel bennünk, amiket nem tudtunk sokáig kordában tartani. Egy kósza pillanatban megfogtam Tanumi kezét, és mélyen a szemébe néztem. Olyan lángot láttam lobogni ott, ami hihetetlen erővel húzott magához, és én ennek az erőnek nem bírtam többé ellenállni! Magamhoz húztam, és megcsókoltam! Sokáig csókolóztunk, nem bírtuk elengedni egymást. Akkor, ott, a kiszáradt folyó partján, az egykori sziget csúcsával szemközt, örökre megváltozott az életünk!

A küldetés letelt, és mi visszatértünk a Bázisra.

Tanumi kérte a végleges áthelyezését, és velem maradt. Idővel, ahogy megismertük egymást technikai tudását a gyakorlatban is, egyre komolyabb ötletek merültek fel a beszélgetéseinkben, de mindig beleütköztünk a társadalmi korlátokba, melyek a megvalósítást akadályozták. Eldöntöttük, hogy meglépünk ebből a világból, és keresünk magunknak valami sokkal élhetőbbet! Belefogtunk, hogy időgépet építsünk!

Szerencsénkre a győri területen folyamatos méréseket rendeltek el, amire azonnal jelentkezünk, állandó személyzetnek! Az időgépet nem tarthattuk magunknál, így azt a városromok között kezdtük építeni, és ott is rejtettük el. Találtunk egy fantasztikus föld alatti, boltíves építményt, amit téglákból építettek, valaha! Tökéletesnek tűnt arra, hogy bázisként használjuk a saját kis tervünk megvalósítására! Mindig újabb, és újabb föld alatti szakaszait tártuk fel! Kezdett számunkra olyanná válni, mint egy labirintus!

Meglepően gyorsan haladtunk!

Rengeteg elméleti anyag állt rendelkezésre az elérhető adat-tárolókon, amiket csak tovább kellett gondolni. Ha elakadtunk, mindig történt valami, ami átlendített bennünket a problémákon!

Az első utazásunk teljesen véletlenül történt: figyelmetlenül rövidre zártam egy áramkört, és az általunk épített ötven kilós szerkezet aktivizálódott! Egy villanást érzékeltek, és óriási légnyomás-változást, ami átlökött bennünket egy másik idősíkra! Az ugrással 2047-ig zuhantunk. Kis híján balul sült el! Győr abban az időben tele volt menekültekkel, akik embertelen körülmények között éltek. Azonnal körénk gyűltek, ahogy kiléptünk az utcára. Az utolsó pillanatban záródott be mögöttünk az idő kapuja, mielőtt ránk támadtak volna! A visszahúzó mechanizmus szerencsénkre saját magát aktivizálta! Később sokat dolgoztunk azon, hogy ezt a mechanizmust képesek legyünk irányítani.

Sikerült!

Minden szabad időnket ennek a munkának szenteltük. Négyyszer nyitottunk alagutat a múltba, négyszer kellett visszajönnünk onnan, eredménytelenül. Az ötödik, utolsó utazással elértük 2019-et! Olyan világot találtunk ott, amit első látásra fel sem tudtunk fogni! A romok megelevenedtek! 2019-ben napokig csak sétáltunk az emberek között, csodáltuk az épületeket, és azokat a fantasztikus ízeket, amiket addig elképzelni sem tudtunk, soha! Először tartottunk a hatalmas tömegetől, aztán kerestünk egy hozzáférhető adatbázist a környéken, ahonnan tájékozódni tudtunk az aktuális körülményekről. Béke, jólét és nyugalom. Soha nem láttunk, vagy tapasztaltunk még ehhez foghatót! Az adatbázisaink leírásaiban sem! Döbbenetes élmény volt számunkra ott lenni!

Sajnos, az időkapu a túloldalon hagyott szerkezet akkumulátorának lemerülése miatt kezdett gyengülni, emiatt vissza kellett térnünk a saját időnkbe. Pár hét múlva visszarendeltek bennünket a bázisra, idegen berepülések észlelése miatt.

Egyetlen módja volt csak, hogy tartósan, vagy végleg ott maradjunk egy előző idősíkon: olyan szerkezetet kellett építeni, amit magunkkal tudunk vinni, és mindig magunknál is tudunk tartani. Ami úgy tudna működni, mint az ajtókon a kilincs: mindig az idősík aktuális oldalán lehet aktivizálni, a kapu stabilitásának megtartása mellett! Gőzerővel nekiláttunk a terveknek. Volt egy másik lehetőség is, amivel nem akartunk számolni, mert az csak egyikünk számára tette volna lehetővé az utazást, míg a másik az idősík innenső végén folyamatosan

működteti a szerkezetet. Az utóbbi nem jöhetett számításba!

Nehéz hónapok következtek; harci készültségbe helyezték az egész bázist! Romlottak a kint mért sugárzási adatok, az idegen berepülések mögötti szándékot pedig nem sikerült felderíteni! Teljes volt a hírzárlat, és azonnali parancsokra vártunk, folyamatos készültségben. Nem volt lehetőségünk megépíteni az új szerkezetet.

Akkor, abban a helyzetben történt, hogy Tanumi félrevont, megfogta a kezemet, és ijedt tekintetével rám nézett. A kezei izzadtak voltak.

Toma! Kisbabát várok!

Nem hittem a fülemnek! Ez a hír nem jutott el a tudatomig! Hisz a terhesség-megelőzést tökélyre fejlesztették; csak nagyon ritkán volt rá precedens, hogy valaki engedélyek nélkül, a szaporító-programon kívül teherbe essen! Az önhatalmú terhesség súlyos vétségnek számított. Az észlelést követő hetedik naptól, ha önkéntes abortuszra addig nem került sor, azonnali abortizálás volt minden esetben a következménye, és Társadalmi Érték-pont felezés! Az egészségügyi programok azonnal kiszúrták a hormonális változást, és továbbították az adatokat a megfelelő vezérlők felé.

Talán tíz percünk maradt dönteni.

Nem vihettünk magunkkal semmit. Azonnal indulni kellett, remélve, hogy a kialakult helyzet miatt az adatok kiértékelését még nem rögzítették. A D 07-es dokkhoz indultunk. Minden nagyon gyorsan történt. Elkötöttünk egy Darazsat, és talaj közelben maradva, maximális sebességgel közeledtünk Gyórhöz. Két perc sem telt el: a

Darazsat már be is fogta az elhárító üteg célzó rendszere! Kamuztam a kommunikátorban, és valahogy kihúztuk Győrig. Durván értünk földet. A komp biztonsági rendszere tökéletesen működött, megúsztuk a becsapódást!

Kikecmeregtünk a Darázsból, és teljes erőnkből a rejtett bázishoz rohantunk. Az akkumulátort szerencsére feltöltve hagytuk ott! Pár perc alatt aktivizáltuk az időkaput, és a következő pillanatban átléptünk 2019-be! Gyönyörű hónapok következtek, ahogy a babánk fejlődött Tanumi pocakjában! Hatszor kellett visszatérnem 2071-be, akkumulátort tölteni. Időközben kitaláltunk egy gyors módszert az akkumulátor működés közbeni cseréjére. 44 másodpercre volt szükségem, hogy ezt a műveletet végrehajtsam, de ezek a saját időnkben sajnos összeadódtak. Tudtam, hogy a következő visszatéréskor meg kell semmisítenem a szerkezetet, mielőtt az utánunk küldött egységek a rejtekhelyünkre érnek! Ha a kezükbe került volna a berendezésünk, annak beláthatatlan következményei lettek volna. Nem akartam, hogy a technikát megszerezzék, és használni tudják!

Még láttam megszületni Sophiát. Még a kezemben tarthattam. Még gyönyörködhettem benne! És láttam a csuklóján azt az apró kis anyajegyvet, ami az enyémen is ugyanott van.

Most is azt nézem, és remélem, sikeres volt, amit tettem! Gondolataimból az ajtón belépő E-Gábok surrogása riaszt csak fel. Kezdődik.

Toma Tarbin. Ön 49 irányelvet szegett meg. Emiatt pontértékeinek a száma a mai napon nullázva lett. Önt töröljük a rendszerből.

A Törlési protokoll alapján a megsemmisítést megkezdjük.

Tájékoztatásul közöljük, hogy az ön tevékenységét, Tanumi Landra működésével együtt immár három éve figyeltük. Adataikat rögzítettük, tevékenység-fájljait letöltöttük. Tanumi Landra életjeleit az ön elfogását követően még 67 percig észleltük, és elemeztük. Azóta negatív. A rendszerből ő szintén törölve lett. Minden adatbázisból eltávolítottuk.

A protokoll alapján ön most teljes adatfájl-könyvtár letöltésemre fog átesni.

Az adatátvitel felgyorsítása érdekében érzéstelenítést adunk.

Újra nyílt az ajtó. Fehér ruhás ápolónő érkezett a terembe, arcán légzésvédővel. Eszköz-kocsit tolt maga előtt, a szükséges felszereléssel, és az érzéstelenítő koktéllal. Nem éreztem semmit. Nem féltém, nem ziláltam.

Tanumi, és a kis Sophia arca volt, amire még utoljára gondolni akartam.

Az ápolónő hozzám lépett, elszorította a karomat egy gumikötéssel, és vénát keresett az ujjaimmal. A karjára néztem. A bal karjára, amivel a gumikötelet fogta. A fehér színű héj kissé felcsúszott, ahogy a kötelet megigazította. Egy szív alakú anyajegyem láttam ott! Ahogy a szemébe néztem, mosolygott rám!

Nyugi! Jó buli lesz!

Kacsintott, aztán éles fény villant, és hatalmas erő szippantott magával, ami székestül tépett ki a tér-időből!

Naplóbejegyzés:

Ikt. sz.: 2071. 06. 15. T/22.

Toma Tarbin 201220400701.

Törlés: végrehajtva.

Megsemmisítés: Megtörtént.

(Önmegsemmisülés)

További intézkedés okafogyott.

Vizsgálat lezárva.

Csiszár Antal

Meseváros- Vidámpark épült Győrben

Kétezer-hetvenegyben vagyunk. A gyermeknapra ébredő lurkók régóta várták ezt, amikor is birtokba vehetik az új Vidámparkot. Sokat hallottak a tervezésről, láthatták az épülő részleteket, s ma előttük az új csoda, melyet birtokba vehetnek.

A megnyitó fenomenális volt. Megjelentek az ország vezetői, Pákozdi Emil miniszterelnök úr, aki még az előző kabinet gyermekügyi minisztereként ígéretet tett, hogy megvalósíttatja eme létesítményt. Ő csupán egy a rangos vendégek közül, megjelent a gyermekügyek jelenleg felelős kormánytagja, Mészáros Bálint polgármester úr, de nem hiányoztak a külföldi megfigyelők sem.

Mi is történt az elmúlt évtizedekben szép Hazánkban. Magasra hágott a gyermekkultusz, a költségvetésből tetemes összeget csoportosítottak át a felnövekvő nemzedék testi-lelki jólétére. Ekkor született meg az ötlet, hogy alkossanak egy gyermekparadicsomot. Attól nem kellett tartani, hogy nem lesz gazdája, mert az elmúlt három évtizedben baby boomnak lehettünk tanúi. Véget értek az ínséges évek, amikor drámaian csökkent a népesség, hála a nagyvonalú juttatásoknak az általános ingyenes gyermekétkeztetésnek, nyaraltatásnak, az óvodában és az iskolában az utolsó szegig mindent térítésmentesen kaptak. A gyermekek számára külön TV csatornát indítottak, ahol gyermekszerkesztői gárda állította össze a nekik tetsző műsort. Érdekesebbnél érdekesebb tervek születtek, végül Dinnyés Jenő ötlete, s

annak tervdokumentációja lett a befutó. A miniszterelnök úr és a polgármester felszólalásában méltatta a kezdeményezést, annak megvalósítását, dicsérte a kivitelezőket, s vázolta a munkafolyamatot, nem elhallgatva a felmerülő – korrigált – hiányosságokat. A gyermekek – természetüknél fogva – nem tudnak sokáig egy beszédre koncentrálni, de – becsületükre legyen mondva – ezúttal derekasan állták a nyári meleget, a szűnyogcsípéseket. Persze igazából akkor teljesedett be örömük, amikor a miniszterelnök átvágta a szalagot. Nyílt a kapu, s máris hosszú sor kígyózott a pénztár előtt: lelkes gyerekek, boldog szülők, nagymamák, nagypapák. A szemekben örömkönnny csillant: a felnőttek legnagyobb öröme látni leszármazottjaik elégedettségét. Az első csoda egy olyan űrhajó volt, melyben szkfanderbe ültetve a gyermek felemelkedhet néhány száz méter magasságba, s egy forgó planetáriumba kerül, ahol a világűr ismert bolygómodelljei mellett szállhat el. Egy titokzatos szerkezet a kozmikus élményüket még teljesebbé teszi. Megtapasztalhatják a súlytalanság állapotát, sőt, egy rádiótelefon segítségével kapcsolatot teremthetnek a földi irányító központtal.

– Gábor! - szólalt meg Zoltán. - Pont olyan érzés, mint amiről a TV-ben beszámoltak a kozmoszból szerencsésen visszatértek. Lehet, hogy egyszer mi is részesei lehetünk egy valós űrutazásnak, s akkor majd mirőlunk írunk az újságban.

– Tibor! Én az aerodinamikai főiskolára jelentkezek, ott kapok majd ilyen képzést. Meglátod, úgy járunk-kelünk az űrben, mintha otthon a szobában járkálnánk. Csodálatos

lenne! Oly sok évnek kell még eltelni addig. Középiskola, egyetem, pótlólagos képzések, repülési gyakorlatok.

– Gábor nézd az új gyermekvárosi csodát! Ott a történelmi vasút!

Már a gyermekvasúti váróteremben voltak. Kisvártatva bedübörgött egy villanymeghajtású mozdony vontatta metáلكék kocsikból álló szerelvény. A gyerekek a vasútvonal két végállomásán juthattak be. Kettős vágány szelt át egy tizenöt kilométeres vonalat így biztosítva egy időben két vonat haladását. A vonaton utazva Győr történelmének neves fordulópontjaihoz érkeztek. Egy állomás egy korszak történetébe engedett bepillantást.

– Peti, figyeld meg mivel találkoztunk már az iskolai tanulmányaink folyamán!

- Tibor: A történelemtanárunk gazdag munícióval látott el bennünket. Minden órával nehezebb és tartalmasabb lett a csomag.

Már haladtak is. Maguk mögött hagyták a kezdeti állomást, sötétség köszönt rájuk az alagútban. Nem győztek csodálkozni a római kor Arrabonáján, mire egyik ámulatból a másikba estek, már a Püspökvár látványa kötötte le figyelmüket, de tanúi voltak Jagelló és Habsburg László édesanyja közti megbeszélésen. Büszkén említették, hogy a hadak villáma, Hunyadi János, a törökverő jeles szerepet játszott városukban, átutaztak a török korszakon, szomorúan konstatálták a város elését, hogy annál nagyobb legyen az öröm a felszabadításon. Így utaztak a történelmi múltban egyre közelebb a mához.

- Peti: Milyen sokat szenvedett ez a város.

- Tibor: Így igaz, de ennek ellenére minden válságot, bajt balszerencsét túlélt.

- Peti: Büszkék lehetünk a városunkra.

- Gábor: Gondold el, ha eleink feladják a küzdelmet, a rombolást nem követi építkezés, akkor talán már nem is létezne a szülővárosunk, s ma nem lehetnénk a meseváros boldog gazdái. De nézd, újabb csoda vár ránk! Ez pedig egy mesterséges szafari volt. Képzeld el, a földünk minden éghajlati öve volt modellezve, életszerűen benépesítve állatokkal, beültetve növényekkel, műtalajjal borítva az éghajlati öveknek megfelelően.

- Pajtások! Ki ismeri fel a talajféleségeket? – kérdezi a kalauz.

Gábor derekasan helyt állt.

-Ez barna erdőtalaj, mivel lombhullató fák vannak, emitt a túlevelűek altakarója. Az pedig alighanem terra rossa, a mediterrán öv sajátossága. –

Az erdőkben érdekes feladat várt az utasokra. A műállatokból minél többet kellett elejteni.

Hamarosan elefántok, orrszarvúak, párducok, antilopok és még ezernyi vad kerültek terítékre. Természetesen mindez csupán játék, s az elesettek rövidesen feltámadtak, hogy vígan futhassanak tova az őserdőben, szavannán, sivatagon, esetleg a Grönland vidékét idéző mű jégmezőkön. Az élményeknek még koránt sem volt végük. Egy olyan hatalmas terepre kerültek, ahol épület makettek garmadája volt. Ezekből kellett történelmi városrészeket összeállítani. Volt itt Akropolisz kicsiben, de nem hiányzott a Colosseum, a londoni Tower,

Buckingham palota, Notre-Dame, Kreml. Ermitázs, Louvre sem. A résztvevőkre az a feladat várt, hogy építsenek újjá egy-egy történelmi települést. Lázás munka kezdődött, kisvártatva a régi Párizsban, Londonban, Athénban sétálhattak. A tervezők agyából nem véletlenül pattant ki ez az ötlet. Hazánkban régóta kompetencia alapú oktatás folyt, s a képességek fejlesztéséhez az ilyen és hasonló feladatok ideálisak voltak. Három fiú elszántan készült a kreatív világolimpiára, amelynek színhelye ebben az évben városunk lett. Laci, Feri, Vilmos apait-anyait beleadtak, hogy minél jobban visszaadják az általuk rekonstruált középkori város képét.

Laci keze nyomán XIV. Lajos Párizsa, Ferién Szulejmán Isztambulja, Vilmosén a Tudor-kori London született újjá.

– Laci, kedvem lenne a te Isztambulodban sétálni, lopva bepillantani a hárembe.

-Feri: Halál fia lennél Laci! Az eunuchok éberségét nem játszhatnád ki.

- Laci: Legalább ha a bazárba bejuthatnék!

- Feri: Ott meg alkudni kellene. Képzeld el, meglátnál egy drágább selymet, nem lenne pénzed, így hoppon maradnál. Ráadásul ki is foszthatnának, a bazár világa nem egy veszélytelen hely.

- Laci: Én sem most jöttem le a falvédőről! A nagymamámmal szombatonként járok a piacra. Látom, hogyan éri el, hogy az eredeti ár töredékéért szerzi meg az árut.

- Feri: Nono! A piaci árus és a bazári eladó között furfangban nagy a különbség.

- Laci: Elfelejtetd, hogy majd, ha felnőtt leszek, nagyobb tapasztalatra teszek szert. Ismered a „Kicsi vagyok én, majd megnövök én” kezdetű dalt?

Így terveztetek, s mentek csodától csodáig.

A mesevárosban átéltek nem maradhattak pozitív benyomás nélkül. Sok gyermeklátogató fejében itt fogalmazódott meg a jövő.

Peti, Feri és Vilmos elhatározták, hogy történész pályára készülnek. Minden szabad idejüket könyv- és levéltárban, múzeumokban töltötték, de nem feledkeztek meg a képtárakról sem. A történelemórák állandó szereplőivé váltak.

Az i-re a pontot egy nemzetközi diákolimpia tette fel, melyet fölényesen nyertek szülővárosuk középkori történetéről.

Párizsban a Sorbonne - n akartak tovább tanulni, de közbejött a COVID, s nem utazhattak ki (Bár már négy évtizede eredményesen leküzdöttek, de balszerencsére, ismét egy új mutáns ütötte fel a fejét, melynek neve omega volt. Áthidaló megoldásként le kellett tölteni a tananyagot. Sajnos ez franciául volt, ők pedig nem beszélték azt a nyelvet. Szerencsére Vilmos eszébe jutott a fordítóprogram, ebben azonban nem volt sok köszönet, mert a francia szöveget pongyola megfogalmazásban adták vissza. Francia szakos tanárt kellett keresni. A kellemetlen meglepetés akkor érte őket, mikor a tanerő közölte, hogy a kiírt szakdolgozati témák mind Franciaországra vonatkoznak és számos alapkönyv csak a célnyelven érhető el. Megkezdődött a versenyfutás az idővel. Az ötödik év anyagának elsajátítása előtt

kifogástalanul kellett tudni a gallok nyelvét, ráadásul a szóbeli vizsgán meg kellett védeni a disszertációt. Külön nehézség volt, hogy bár kaptak oltást, de mindhárman öt hónap múlva megfertőződtek egy új típusú influenzával, s ezért egy év kimaradt. Szerencsére legalább a harmadik évet már nem digitális keretekben, hanem a helyszínen végezhatték el, így a mindennapi nyelv fordulatai meggyökeresedtek. Az államvizsga sikeres letétele után Peti az abszolutizmus kutatását választotta. Kénytelen volt ingázni a Csatorna két partja között, mert ez a kormányforma Angliában és Franciaországban formálódott ki először.

Feri élete párját Londonban lelte meg. Mary egy légitársaság stewardesseként dolgozott. Nászútra Keletre mentek. Ez szakmailag is megfelelt a férj terveinek, mert az Oszmán Birodalom történetét kívánta feldolgozni. A hajóút folyamán Egyiptomba, Mezopotámiába is eljutottak, de Szaud-Arábiát is útba ejtették. A harmadik fiú, Vilmos elhatározta, hogy szülővárosa, Győr történelmi múltjának ered a nyomába, nem törődött azzal a közhellyel, hogy senki sem próféta a saját hazájában. A három fiú történelmi kutatásai messze ható eredményre vezettek. Monográfiáik az általuk kutatott területről alapirodalom számba mentek. Kurzusaikra, amelyeket amerikai neves egyetemeken (Harvard, Columbia, Yale) hirdettek meg, minden kontinensről tódultak az érdeklődő hallgatók. Más tudományterületek is profitáltak a Meseváros nyújtotta ihletekből.

Gabriella és Éva, két sülve-főve együtt járó barátnő útja a világűr kutatása felé vezetett. Csillagászati, hadimérnöki

képesítés után pilótaiskolába mentek, sok ezer kilométer repülőút után tervbe vették a Világűrbe történő kalandozást.

-Gabriella: Mi leszünk a Kozmosz női vándorai, ahogy Odüsszeusz a Földön, mi itt fogunk bolyongani. Számunkra sem lesz kevesebb akadály, bár nem lesz dolgunk sem Polüphemossal, sem Poszeidónnal, hogy az isteneket ne is említsem. Természetesen még sokféle ágazott életutakról is beszámolhatnánk. Vessünk egy pillantást még ötven évvel későbbre, kétezer-százhuszonegyre. A kétezer-hetvenegyes általános iskolás gyermekek tapasztalt kutatók, nagyszülők nemzetközi elismerésekkel a tarsolyukban.

- Riporter: Havassy Professor Úr, meséljen arról, hogyan lett Ön híres Afrika kutató, akinek a nevéhez új állatfajok felfedezése fűződik.

- Havassy professzor: Első impulzust pontosan ötven évvel ezelőtt kaptam az akkoriban átadott Gyermekvárosban átéltek hatására. Ekkor váltam véglegesen annak az útnak elkötelezettjévé, amelyre később ráleptem.

- Riporter: Számoljon be arról a tudományos teljesítményről, amely a földrajzi-biológiai Nobel díjat hozta.

- Havassy professzor: Kutatócsoport vezetőjeként érkeztem a fekete kontinensre. Tudományos eszközökkel bőségesen felszerelkeztünk. Nem hiányzott a növény- és állathatózó sem. Egy kenyai barlangban végeztünk megfigyeléseket, s olyan rovarfajtára bukkantunk, amelyre egyik - a tudományos tárban létező - flóra vagy

fauna egyedére sem illett. Testfelépítése alapján igyekeztünk jellemezni a felfedezett egyedet. Így egyértelművé vált, hogy még nem szerepelt a tudományban. Megtörtént a faji besorolása, osztályozása. Határoztunk az elnevezéséről is. Alfa bogárnak kereszteltük el. A további kutatások arra irányultak, hogy hol lelhetők fel hasonló egyedek. Elkészült az elterjedésük térképi ábrázolása. A kutatások egyértelművé tették, hogy Afrika majd minden országában megtalálhatók. Egyiptom, Szudán és Líbia kivételt képeznek.

- Riporter: Mivel magyarázható, hogy az említett országokban nem lelhetők fel ilyen élőlények?

- Havassy professzor: Ez még további vizsgálódást igényel.

- Riporter: Mi lett a fellelt bogár sorsa?

- Havassy professzor: Helyszíni és hazai vizsgálatok után a Természettudományi Múzeumban külön tárlóban helyeztük el. Hamarosan megtekinthető a látogatók számára. Most látjuk el szakszerű leírással, amely alapján képet lehet alkotni magáról az egész felfedező folyamatról.

- Riporter: További tervei?

- Havassy: Rövidesen az Északi-sarkra indulok. A jégén végzünk mélyfúrásokat. Olyan élőlények után kutatunk, amelyek a mínusz hatvan- heten fokban is virulensek maradtak. Egy másik vizsgálati irány a sarkkörü felmelegedés hatásaira irányul. Komparatív vizsgálatok alapján összehasonlítjuk a korabeli állapotokkal. Itt kell megjegyezni, hogy az adott térségben már folytak

kutatások, mióta a jég tovább olvadt, mely mikroorganizmusok estek ennek áldozatul.

- Riporter: A tisztelt TV nézőkben is tudatosulhat, hogy milyen eredményeket hozott az utóbbi évtized kreatív oktatása, a Gyermekváros, mint a kompetencia fejlesztés edzőterme párosulva az akarattal, szorgalommal. Büszke lehet hazánk a kutatókra, s arra, hogy a Kisalföld székhelye, Győr, immár a tudomány, technika fellegvárává nőtte ki magát. Következő riportunk egy olyan kémikust mutat be a folyók városából, aki több új elemmel járult hozzá a Mengyelejev-féle periódusos rendszer bővüléséhez. Köszönöm a figyelmüket! Holnap megszokott időben itt a tudományos csatornán találkozunk!

Csiszár Antal

Holle anyó munkát keres

Holle anyó, amióta világ a világ, földalatti országában fogadta a szolgálatra jelentkezőket, akik jól-rosszul elvállalták a munkát. Egy nap különös gondolata támadt. „Mi lenne, ha egyszer én mennék az emberek közé, esküszöm, munkát vállalva példát mutatnék arra, milyen az, ha valaki megfogja a dolog végét.”

Így is tett. Felülemelkedvén világunkba rögvest körülnézett, milyen tennivaló akad. Szemébe tűnt egy magas épület, akkor még nem tudta, hogy egy iskola előtt áll. Belépett, a portás rögtön megállította. Ez volt az első meglepetés, hiszen akik hozzá igyekeztek, könnyűszerrel bejuthattak hozzá, senki sem állta el az utat.

– Mit óhajt, asszonyom? – így a recepció.

– Szerencsét próbálni, munkát keresni jöttem. – Nos, nem tudom, mennyiben lesz szerencséje, de ott azon a párnázott ajtón tessék kopogni. Ott van a direktor.

– Mi az, hogy direktor?

-- Látszik, hogy messziről jött. A direktor (más néven igazgató) vezeti az iskolát.

– Csupa ismeretlen fogalom.

– Látszik, hogy messziről érkezett. Ön tud írni és olvasni?

– Ezidáig nem volt rá szükségem. Jó anyám, Isten nyugosztalja, még a Föld keletkezése idején arra nevelt csupán, légy engedelmes szolgálatkész és szófogadó.

– Vidékünkön ilyenekből nagy a hiány – vakarta a fejét a bejárat nyugdíjas őre, de írás-olvasás nélkül nem lehet boldogulni, s ez még csak a követelmények jéghegyének

csúcsa. De tudja mit, ott az igazgató úr hátha tud valami okosat mondani, nem véletlenül ő itt a góré.

– Hú, mennyi ismeretlen dolog, töprengett Holle anyó, de már hasztalannak vélte a kérdezősködést, még elveszíti a fonalat, s akkor felsül.

Kisvártatva szemben ült az alma máter élet-halál urával, aki – csodák csodájára – nem lövellt szájából kénköves tüzet, nem okádott füstöt, ellenben egy vastag dosszié mögött ülve letolta aranykeretes szemüvegét és figyelmesen nézett rá.

– Mi vezette Önt, hogy iskolánkat felkeresse?

A válasz nem késett. Szolgálni jöttem.

– Nos, szólalt meg az iskolavezető pedagógus. Milyen iskolai végzettsége van?

– Olyanom nekem nincs.

– Sajnálom, válaszolt a direktor. Két tanári állásom betöltetlen, de oda egyetemi végzettség kell, de még a takarítónői foglalkozás műveléséhez is kell legalább nyolc általános. Azt ajánlom, keresse fel a Munkaügyi Hivatalt, ott talán lelnek olyan állást, amelyet elfoglalhat, de előtte – bizonyára – beiskolázzák.

– Mi az a beiskolázás?

– El kell végeznie a nyolc általánost, ehhez azonban szükség van az olvasás és írás, számolás elsajátítására.

Holle anyó némileg elkedvetlenedve, de végletesen el nem csüggedve kereste a Hivatalt, útközben azzal biztatta magát, hogy minden kezdet nehéz.

A Hivatalban egy fiatal hölgy fogadta egy tekintélyes jegyzéket tolt eléje, ami az üres álláshelyeket tartalmazta. Az első megoldatlan problémát jelentette, lévén, hogy

nem igazodott el a betűk világában. A hivatalnok némi csodálkozással vegyes bosszankodás közepette sorolta a lehetőségeket: Vízvezeték szerelő, zárlakatos, informatikai mérnök és száznál több műszaki, valamint humán álláshely.

Holle anyó tanácstalan volt. Még sohasem hallottam ilyen lehetőségekről.

– Mivel foglalkozott eddig? – így a hivatalnok.

– Szolgálatra fogadtam fiatal lányokat, takarítottak, főztek, mostak, vezették a háztartást.

– Hogyan állapodtak meg a járandóságról?

– Mindig utólag fizettem.

– Nem érti, miről beszélek. Volt-e béralku?

– Ilyenről nem volt szó.

– Nem értem. Nem közölték fizetési igényeiket?

– Eszükbe sem jutott.

– Nagyon furcsa. Nálunk a munkaviszony olyan – két fél közötti szerződés – ahol egyeztetik a bérigényeket a lehetőségekkel.

Holle anyó eltűnődött, ilyenre nem volt felkészülve, hiszen az „efféle világról” elképzelései sem voltak.

– Tudok magának javasolni egy lehetőséget. Foglalkozzon háztartással, hiszen – amint látom – ebben rendelkezik némi tapasztalattal. Legjobb, ha nem Ön takarít, hanem takaríttat. Vállalkozásba kéne fognia.

– Mi az a vállalkozás?

– Ide mindenekelőtt vállalkozói igazolvány kell, ennek feltétele az erkölcsi bizonyítvány, ami csak büntetlen előélet esetén adható ki. Szükség van adóazonosító jelle, a tb-vel is rendelkezni kell.

– Túl sok ez nekem. Mi az, hogy adóazonosító jel, vállalkozói igazolvány?

– A hivatalnokról már csorgott a verejték, és csak magyarázott és magyarázott.

– Az alkalmazottak után, akiket a vállalkozásában foglalkoztat, adót kell fizetni, Önnek személyesen.

Az igazolványokat igényelni kell.

– Ennek mi a módja?

– Mindennek írásban kell történnie.

Holle anyó itt vesztette el lába alól a talajt. Azt hiszem, mivel a betűket nem ismerem, jobb nekem visszatérni a föld alá. Csalódottan vette az irányt a kúthoz, ahol leereszkedett.

Amíg fent volt Földünkön, szünetelt a havazás.

Dittrich Panka

Ősz mélyén

Esőcsepp csillog,
a fáradt falevélről,
rám cseppen a vágy.

Az őszi ködnek
hűvös fényében játszik,
pislákol az árny.

Faágak lengnek,
az élet sűrűjében,
néma gyökerek.

Hegycsúcs tetején
szivárvány terpeszkedik
pár perc boldogság?

Dittrich Panka

Egy pontban

Egy pontban kérlek, gyere a pontrendszerembe, tüntesd el bennem a kettőnk közt lévő töréspontokat... így a fagypontok és az olvadáspontok középpontjában megint forráspontok összpontosulhatnak. Adj kiindulópontot, bármily is legyen a ponthatár, hogy naponta ne tévedjek el. Ha a metszőpontjaink találkoznak, ne legyünk holtpontra. Legyen a célpont a csúcspont, vezessenek érzékpontjainkon át. Nem bánom, ha pontosztokodás lesz, nem számít a pontkülönbség, de ne tegyünk pontot még a végére... ne hagyjuk, hogy a támpontok vádpontokká váljanak... a kezdőpont megvan, legyen szép a végpont. De ne tekintsük pontversenynek, maradjunk egymásnak mindig középpontban... Minden idegpontunkkal összpontosítsunk oly pontossággal, hogy ne érezzük a szempontjainkat sohasem gócpontnak... a hibapontjaik és mélypontjaik ponthalmazán legyen több nézőpont. Tudom, érzékpontot fessegetek. Így nem marad más, pontosítsd magadban a pontszámokat és a pontkülönbségeket, ne vedd dermedéspontnak... Ez csupán az én álláspontom, csak úgy spontán pont neked, pont ebben az időpontban, ha netán fénypontra vágysz. Mert itt vagy naPONTa... bár néha pontatlanul pontoskodunk...

Kerecsényi Éva

Talán az éj

Áthajolnak a napok egymás nyakába,
hetek, hónapok taposnak a gázra,
az őrült pörgésben elsikkad a lényeg,
életnek hívod - de valóban megéled?

Várod az éjt, a megváltó órát,
mikor halkul a testben a szívdobbanás,
lassul a légzés, rebben a pilla,
s szemedre száll az ólommadár,
tátott szájjal alszik a város,
szebb napra virradni –álma ez,
holdóriás őrködik a csillagmezőkön,
de kifosztott lelked ki szánja meg?
Ki adja a vissza az ellopott percet,
az elkésett csókot, a megölt időt?
A szerelem oltárán térdre borulva
könyörögve várod a szent hírvívót.

Kerecsényi Éva

Felhőtánc

Hová futtok, ti felhők, fent az égen,
tetszik e könnyed, gondtalan gomolygás,
fény tengerében én is elmerülnék,
hol ölében ringat az égi gondolás.

Lazán libbenő, boldog bárányfelhők,
fittyet hánytok sok kicsinyes ármányra,
felülről tesztek, hogy mit mond a másik,
s nem estek bele elváráscsapdába.

Keringtek körbe körtáncotok lejtve,
szabad lélekkel száguld a gondolat,
egymásért éltek, de nem parancsszóra,
bábuként bennetek senki sem tologat.

Fejetek fogva néztek le a földre,
fehérből szürke lesz- gyászos pillanat,
könnyetek esőként hull a világra,
felsír az ég is, szíve majd meghasad.

Háborúk, harcok, sok kioltott élet,
kizárt, ez lenne a felsőbb akarat,
fogjunk össze egy élhetőbb világért,
hol a békés jelen nem álom marad.

Kerecsényi Éva

Fényhozó

Nem szükségem van rád – akarlak,
s hogy miért, ez szívem rejtélye,
megosztanám veled tereim,
nem az üresség vágyik fényre.

Nem várom el, hogy boldoggá tégy,
szelíd lángja már lobog bennem,
sok mosolycserélős pillanat
örömszakra e lángnyelvekben.

Nem vagy enyém, s nem vagyok tiéd,
de átjárod minden kis sejtem,
tökéletes vagy nélkülem,
a teljesség ragyog szemedben.

Tükröm vagy, talán én is tiéd,
s hogy mit látok, majd elmeséled,
gondolathagymám meghámozod,
minden rezdülésem megérzed.

Kölcsön adod a szemedet, hogy
lélekbugyraimba belássak,
kölcsön adom a hangomat, ha
a boldogság bereked nálad.

Egyedül lenni – harap a nincs,
a bal kéz a jobbot akarja,
nem vagyok elveszett nélküled,
de megremeg jókedvem karja.

Két bolygó voltunk, két égitest,
kik az univerzumban keringtek,
s lett belőlünk tiszta fényfolyó,
hogy beutazhassuk a mindent.

Kerecsényi Éva

Álomfogó

felhők cifrázta égen
is átsüt fényed, hisz
szívedben hordod a napot,
nélküled hideg futkos
az éjszaka hátán,
hiányod lerántja
álompaplanom,
virraszt a szív, az ész,
a láb, a fej,
a kar, mely nem ölel,
hús hajnali derengés
húz fátylat szememre,
s ringat el a tudat,
hogy már itt vagy közel

Kerecsényi Éva

Ennyi

Tudod, mit kívánok?
Mindent és semmit.
Mindent, mi boldoggá tesz,
„semmit”, mi elkeserít.
S mi az a minden?
Fák, fény, ajándék,
erdők és vízpartok,
az út, min hozzád járnék,
lecsorgó könnycsepp,
mit a pillanat varázsol,
mikor érzem, hogy
a szívem szinte
kicsordul magából,
mikor mosolyra húzza
száját a reggel,
mert két türelmetlen
kéz egymást keresve
kulcsolódik össze
a felvirradt mában,
hogy új korona ragyogjon
röpke életük hajában.
Mi az a minden?
az élet áramlása,
naponta felülni
hullámvasútjára,
de rátalálni belül

a holtbiztos pontra,
mely vezet és irányít,
nem az orromnál fogva,
s ha az utolsó betűket
kanyarítja tollam,
"Semmi"
írhasam a könyvborítómra.

Kerecsényi Éva

Papírsárkány

Szélnek eresztett álmok
vagy elröppenő valóság?
Föntről fintorgó
imbolygó jószág.
Szabad és lázadó,
ahogy suhan az égen,
illeg-billeg,
s bár teste törékeny,
ereje hatalmas,
ahogy elbír a széllal,
kergetőznek,
versenyre kélnek,
szabadon repked,
a felhőkkel táncol,
de hozzád tartozik,
s ettől oly bátor,
hisz kezében a madzag,
mi őt megtartja,
szeretefonál,
ami biztonságát adja.

Kerecsényi Éva

Gyöngyhalász

Vagyok mindaz, mit gondolok,
szavakba zárt imádságok,
rímes sorokba rejtőzöm,
nem kunszt, hogy rám találtok.
Keresem magam minduntalan,
érzések, mint útjelző fáklyák
világítják meg, mi rejtve van,
mit szívem fennhangon kántál.
Az vagyok, mi belül dobog,
törékeny testű lélek,
kétségek között lavírozok,
néha magamtól is félek,
világítom sötét oldalam,
egyensúly, mire vágyom,
lélegezni tanítom lelkemet,
hogy igazgyöngyöket halásszon.

Kerecsényi Éva

Ébredj királylány

Lecsorognak a napok az idő arcáról,
elkenődnek a percek, mint ócska szemfesték,
kardodba dőlve ha csak vársz a fásult csendben,
vagy hagyod, hogy összezúzzon a mókuserék,
hiszed, időd végtelen, nem látni a partját,
belemarkolsz, fröcskölnéd, kezedből kipereg,
s koponyád rejtekében mire szikra pattan,
holdbéli táj fogad, kiszáradt, üres meder.

Ébredj királylány, lépj ki a fényre,
szaggassa a szél a báli szoknyád,
aranykoronád ha szívedben hordod,
az élet nem lehet gonosz mostohád.

A Remete és a Csavargó

A Remete ott élt a hegy tetején, a sziklás, egyenetlen fennsíkon. Egy vízvájta barlangocskában lakott, ami nem volt nagyobb egy kisebb szobánál. Itt húzta meg magát nyáron-télen, a forráság és a dermesztő hideg elől. Soha nem elégedetlenkedett, nem panaszkodott, semmi nem hiányzott az életéből, semmi nem volt, amit kellemetlenségnek vagy problémának élt volna meg. Minden nap minden percében hálát adott mindenért és mindenkiért. Mindent és mindenkit szeretett, mindenhol segített, ahogy tudott, de nem volt se barátja, se társa hegyi magányában.

Éppen ezért ritka és különleges eseménynek számított, amikor egyik estefelé valami vándorféle kaptatott felfelé az, útnak jóindulattal sem mondható, köves lejtőn. Fáradtan vánszorgott, pedig fiatalabb ember benyomását keltette; már amennyire megviselt ruházatából, nap-hideg-szélről cserzett arcából és ápolatlan sörényéből erre következtetni lehetett. Elszántan haladt felfelé, szemmel láthatóan, a hegy tetejére igyekezett.

A Remete véletlenül lepillantott esti imádsága közben és meglátta a felfelé igyekvő csavargó-külsejűt. Nem csodálkozott, mindent természetesnek, magától értetődőnek tartott. A félelmet sem ismerte, hiszen tudta, hogy élete minden pillanatban Teremtője kezében van, aki vigyáz rá! Egyébként sem különbözött nagyon látogatójától, ami a külsejüket illette...Tehát hálád adott

az alkonyi nap utolsó sugarainál az érkezőért és eléje sietett. A Csavargó eleinte kissé bizalmatlanul szemlélte a hegy lakóját. Megszokta, hogy nem látják szívesen, amióta elhagyta családját, amely megtagadta egy balul sikerült ügylete miatt. Nem is ágált emiatt, odahagyott mindent, azt is ami megillette volna, vándorolni kezdett; azt ette, amit talált vagy kapott, öltözete csúful megkopott, ott aludt, ahol éppen ráesteledett. Eléggé elvadult ettől az életmódtól, így a Remetének is kellett némi idő, amíg meglátta benne a rászoruló Jézust, akin éppen ma és itt segítenie kell. Mosolyogva kezét nyújtott, amit kissé vonakodva fogadott a másik. Aztán beljebb tessékelte vendégét, aki már alig állt a lábán. Nem is kérte magát sokáig, amikor az egyetlen ülőalkalmatosságra mutatott vendéglátója; egy kövekből rakott fekhelyre, amit a ráhordott száraz növények és moha tett pihenésre alkalmassá. Mióta nem feküdtem ilyen kényelmes helyen! - sóhajtott fel, hálásan nézett az öregre és elnyomta az álom. A Remete pedig örült, hogy végre valaki nem szólja le gondosan elkészített fekhelyét, amelyen olyan jókat lehet aludni! - már, ha van rá idő... Ellágyulva nézte az alvó utast - pedig mogorvának tartották sokan. Egészen megfélekedett a maga fáradtságáról, egy darabig a földön ücsörgött, aztán tüzet rakott, - amit maga miatt, még a legnagyobb hidegben sem tett -, hogy ne fájzon a vendége. Ha már égett a tűz, húst is sütött "Jézus"-ának, hogy ne éhezzen, bár ő maga, még a szakadékba esett állatot sem ette meg. De most éppen volt egy darabka nyúlcombja, amit egy jóakarójától kapott. Hálásan nézett az égre, hogy van akinek

odaadhatja az étket és nem kell órákat gyalogolnia, hogy találjon egy nála is szegényebbet. Amikor felébredt a Csavargó, már elég magasan járt a nap. Körülnézett, hol lehet a kedves öreg, aki minden szó nélkül befogadta; nem kérdezte, nem dorgálta, fekhellyel kínálta. De még ételt is készített neki! - örvendezett, amikor megpillantotta a ropogósra sült, illatozó húsdarabot. Máskor nekiesett volna az életmentő eledelnek, de most meg akarta tisztelni az ételt és a készítőjét, ezért, valami vizes edényt keresett, ahol megmoshatná a kezét és az arcát. Talált is odakészítve, mert a Remete lement a közeli forráshoz, és fáradságot nem kímélve felcipelt neki egy vödör vizet - ő maga télen-nyáron lejárt mosakodni, inni; itt fenn nem kellett neki víz; nem evett főtt ételt. Mégis, leginkább azon lepődött meg a vándor, hogy a rádiója, amit állandóan a hóna alatt cipelt hosszú útja során, majdnem ugyanolyan hangosan bömbölt, mint ahogy előző este letette maga mellé. Eddig mindenkit zavart, ki akarták dobni mindenhol, ahová beállított harsogó zene-szerszámaival, mondván, hogy nem lehet normális, aki ilyen hangerővel hallgat rádiót. /De ő nem kötötte az orrára senkinek, hogy nem lehet halkabbra állítani, mert így találta félredobva valahol és inkább így hallgatja, mint sehogy; és ha a élelmet, pénzt soha nem lopott is, elemet mindig szerzett bele, bármi áron./ Közben megérkezett szállásadója friss gyümölcssel az ölében. Hálásan állapította meg, hogy a jövevény az utolsó morzsaig eltüntette az ennivalót és szépen meg is tisztálkodott a mosdóul szolgáló vödörben - amit eddig senkinek a kedvéért nem tett meg makacsságból, sorsa miatti

elkeseredése miatt. Fölszedelőzködött, hóna alá kapta, még mindig elég hangos rádióját és a köszönet szavait kereste, amik csak akadozva jöttek ajkára. Nem csoda! - csavargásai során nem nagyon volt, mit megköszönnie embertársainak. A Remete, akinek a hallása eléggé megsínylette kemény életét, nem is nagyon hallotta, szintén hálálkodott, hogy neki van megköszönni valója, hiszen egy álló napig az ő Jézusát szolgálhatta vendége személyében! Ezzel még jobban megzavarta a Csavargót, aki az egyszerűség kedvéért a Remete vállára tette a kezét...Nem is kellett több...A jó öreg most már mindent megértett...A máskor kemény és rideg-hideg tenyér most puhán és melegen nyugodott a csontos vállon és szavak nélkül is pontosan átadta, ami tulajdonosa szívében lezajlott. Így kellett lennie, mert a sokat próbált, kemény aszkéta enyhén megrázkódott, és valami csodálatos érzés áradt szét egész testében...

A Csavargó lefelé haladva a hegyről még visszanezett, a tekintete hálával és boldogsággal telve. Arra gondolt, fogalma sincs, hogy ki lehet az a "Jézus", akivel összetéveszti a kedves apó, de ha legközelebb erre jár, hoz magával elég elemet, ha már van egy barátja, aki szintén szereti a hangos zenét...

A Remete, akit még mindig majd szétvetett a különös, csodás érzés, a távozó után intve felemelt karjával azt jelezte, máskor is szívesen látja a fiatalembert; pedig még soha, senkit nem fogadott be! - igaz eddig még mindenki bolondnak tartotta sajátos életmódja miatt. Csak az nem fért a fejébe, minek cipel valaki magával ilyen hosszú útra olyan zenélő dobozt, ami még a tücsök ciripelésél is

halkabb? - pedig, mint tudjuk, semmin nem szokott csodálkozni...

Kincses János

- Álom/valóság?

Álmodtam a minap - írnám,
Ám inkább csak álmodoztam,
Révedeztem, forgolódtam,
... Vártam, ágyam, agyam
Hátha álommal is kínál.

Hiába; nem kínáltak ők,
Hanem annál hasznosabbal,
Álomszerű gondolattal,
Fantázia foszlánykával...
-...Szellemes összeesküvők!

Másodpercnyi bevillanás!
Mindjárt kiáltott is versért,
Rímes avagy rímtelenért,
Ódáért, sőt balladáért!...
- Járna neki! - nem vitás!

Elképzeltem: ezt az élményt,
Ezt a drámát, hogy oszthatnám?
Elbeszélés...? - Másra hagynám...
Inkább talán versben írnám.
Fogadják ezt most már tényként!

Helyszínét a "történetnek"
Hagyhatjuk is itt a Földön.

Itt játszódik e rögökön.
Túl néhány száz emberöltőn
-... Föld és ember, ha még lesznek...

Hihetetlen, amit láttam...
- Hegyes-völgyes kép-varázs!
De nagy gépek felszaggatták
E kies tér burkolatját,
És mindazt, mi alatta van.

Mert a földet, anyaföldet!
- Mióta is?... Eltűntették.
Beton alá betemették.
'Okos' padlat alá gyúrték.
Emléke sincs fűszál-zöldnek!

Mi nem ház, és nem épület,
Medence és golfpálya sem,
Ami nem gyár és nem üzem,
Nem is bánya... Annak üzent
Hadat a 'mú-' - Ez szédület!

Nincs tenyérynyi zöld; de föld sem!
Nincsen talaj! - természetes.
Virág sem nő! Igézetes.
A teremtett: tökéletest,
Mindent! mú-burkolat föld el!

Mú-mezőben nő a mú-fű,
Mú-méh poroz mú-virágot.

Mú-madárnak nyújt mű-ágot
Lombozata a mű-fának.
Mú-fényt ad a Naperő-mű!

Mú-szelet fú Szélerő-mű.
Már tud vihart virtuálni.
Mú-ég kékjén tisztán látni
Szintetikus felhőt szállni.
Eső? - Nem kell. Nincs eső-mű.

Ezért hát a böhöm gépek,
E mű-világ alá ásnak.
Földet, termőt ott tálnak.
Áhitattal körül állnak
Kik az új vetésre készek.

Azok, kik a "mű"-t már únták,
Akik valós létre vágytak,
Írásokban kutakodtak,
Megértettek rég'-dolgokat,
Fölélesztik a legendát:

"Magból sarjad ki az Élet.
Magnak meg kell földben halni,
Így tud érett kalászt hozni.
Magvetőknek cipót adni;
Egészséget, sok víg évet."

Van-e traktor? - sok ekével!
Vető-, arató-, cséplőgép!

Új szerepben a nyomtató, 's
Elkészül a sok 'ősi' gép
- Isten tudja csak: hány D-ben.

Friss rög közé szórnak magot,
Föld-paplannal betakarják.
Napot, eget visszahozzák,
Esővel, fénnel árasztják.
Hús szél susog lágy dallamot.

Szájuk elmormol egy imát,
Szívük ragyog, hogy megtették!
Szép Földjüket megmentették,
Új élettel eltűntették,
Mit a hamis világ kreált.

.....

Így végződött látomásom...
Jaj! De rá sötét árny vetül!
.... Gyanús csoport tanácsot ül:
/Hogy ki vetést messze került/
Aratáskor jót kaszáljon...

Ötvös Németh Edit

halál Mexikóban

talán elviselhetőbb a halál
ha színes ruhában táncol
szelíden harap át torkot
közben mosolyog vidáman
talán elviselhetőbb a halál
ha ajándékot halmoz a sírra
megannyi gyászoló
kendővel töröl
verítéket a homlokokon
talán elviselhetőbb a halál
ha tarka fodrokba
öltöztet csontokat
villant gyöngyöt
vakító fogsorokon
talán elviselhetőbb a halál
így Mexikóban

Ötvös Németh Edit

szökevény idő

burokban születnek a percek
kitolják magukat az évek méhén
ordítanak bátran
oxigént falnak éhesen
más hit szerint
tojásból is előbukkanhatnának
csőrükkel repeszthetnék a héjat
pehelyes valójukkal tottyannának a földre
a végeredmény ugyanaz maradna
kicsit hagyjuk őket hűlni
aztán kantárt kötünk rájuk
ne rohanjanak mint
szeles kiscsikók
néha véres lesz a szájuk
ahogy visszarántjuk őket
a szakadék szélétől
de hiába minden
az idő reppenve elszalad
kifolyik a réseken
utat tör magának
cseppfolyóssá válik
légnemű páráként
hirtelen elillan

Ötvös Németh Edit

szívbugyor

üregek a földben
a szív kamrái között
az iszapos lé megkövesedve
ücsörög
szánja meg az ég kéri
rimánkodva
az utolsó élet
magányába fordul
míg jön a végítélet

Ötvös Németh Edit

Békanyál

Jenő szkeptikusan viselkedett a különböző műszaki kütyükkel kapcsolatban. Marcsa pedig mindent meg akart venni, szórta a saját és szórta Jenő pénzét is. Felhalmozott vagy két köbméter kacatot.

Most azonban belenyúlt, megvette élete első békanyálszárítóját. Eddig hiába volt a belső tóban lévő lakásukban viszonylagos meleg, bebüdösödött a zöld trutymó. Ráadásul nem lehetett feltekerni vasalás nélkül, csupa ránc maradt a hajlatokban.

De most, a sima csillogó felületet öröm volt nézni. A nyálbuborékoknak is jót tett a gép, meggömbölyödtek tőle.

Hamarosan Marcsa hasán is megfeszül a bőr.

Csak azt nem tudja, hova fogják tenni a bölcsőt.

Ötvös Németh Edit

romkert

a vasbetonból rozsdás drót
ágaskodik tétován
törött pillérek tartják
romos halmazát
a rácson ostobán
átnéz egy macska
karmolja magát
vért lefetyel sietve
békebeli öltözetben
banya húzza a tankot
halogatta a vásárlást
párnahajból a pénzét
előbb kivette
későbbre tolta volna
de elfogyott a kenyere
ráadásul a pocsolókban
hajnalban megfagyott
a békanyál

Ötvös Németh Edit

a bűnös pék dala

bazsalyog az almás pite
nagy úr a szegénység
láda üres lisztje nincsen
bezárt a kis pékség

lábam sajog zoknim lyukas
lehetetlen népség
csenevész a jövőképem
beborít a kétség

sajátosan képzeltem el
üzletemet kérem
nem gondoltam az áfá'-ra
ezért lett a szégyen

sajnos most már nem tehetek
az ügyemért semmit
perbe fogtak elítéltek
megrágom a pemzlit

Ötvös Németh Edit

Őszi téboly

őrülten szaladni beugrani
ordítva zihálva sírva
a temetőbe összehordott
óriás avarkupacokba
kasztrált napokon
fetrengeni
piruló húsokkal sírva
gyászéneket kántálva
őszi leveleket tépni
hason fekve
megsülni a zsírban

megkarcolni a jövőképet
a mély sárral dacolva
hatalmasakat lépni
ez a túlélő dolga
puha ronggyal lemosni egymást
vigasztalni összefonódva
ködből gyúrni pattogó labdacsokat
aztán szétdobálni esztelen nyihogva
dagonyázni a viháncolásban
egymás kezét fogva
repülni az égig
szivárványt falatozva

Ötvös Németh Edit

Pici lak az erdő mélyén

Álmaimban pici házban
társaimmal vacsoráltam.
A Bátorság tejet ivott,
Beszédeség torkon fogott,
Bolondosság hahotázott,
az Edzettség életmódot váltott.
A Csöndesség kiszemelt egy apró zugot,
oda bebújt, sapkát húzott,
a Diszkrétség megkerülte,
haját kicsit kifésülte,
Együttérzés tapintatból,
zoknit húzott pirkadatkor,
abban lépett halk zajokat,
átlépte a vízfoltokat.
Az érettség elmélázva, kökénybort
öntött egy tálba,
körbeülték a barátok,
egyik fején sem volt átok.
Kik voltak ők? Figyelj, pajtás!
Sorolom, míg nincsen hajtás.
Érzékenység, Figyelmesség,
Gondoskodás, Elmélyültség,
ott volt még a Hatékonyság,
Igényesség, Játékosság.
Az Önismeret arrébb feküdt,
lassan húzta a hegedűt,

a Kitartás kíváncsian,
levéltitkot fejtett lassan.
A Kreatív fákat hántott,
fűrészporból párnát gyártott,
az Optimista Önállóság
vásárba vitte a vállán.
A Rendszerető a kis lak körül,
szivárványból várat köpült.
Felébredtem hajnaltájban,
senki nem volt a szobában,
csak a Magány aludt mélyen
koszlott fotelom rejtekében.

Ötvös Németh Edit

éjszakai ramazúri

görbe szögem rozsdamarta
álomszép az éjszaka
kerítésen vaskarika
későn érek csak haza

rám ugrik a nagy sodrófa
utána meg az asszony
tikkadt torkom belesajdul
küszöb léce alacsony

foltos kutya vagyok másnap
nyüszíték a talajon
enyhítésért folyamodok
nem érti az aranyom

betont törli vastag nyelvem
számba sem fér akkora
kilehelem hervadt lelkem
nyugat felé bárhova

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Madár

Te madár, te madár
szívem veled tovaszál,
csőrödben van a jövőm.
Te madár, te madár!

Vízbe mártottad a lelkem
megtisztulva égben járt
veled mégis bűnbe estem.
Te madár, te madár!

Zokogva vonaglik testem
fészkedben is rab vagyok,
szárnyak nélkül sorvadok.
Te madár, te madár!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A napraforgó vallomása

Szerelmes lettem a napba,
az égen tündöklőbe,
azután magamba.
Míg szirmaimmal
utánoztam ragyogását,
magamat úgy láttam,
mint a nap földi mását.
Ám túl közel merészkedtem,
arcom megégett,
és megfeketedtem,
de szerelmem, aki büntetett,
tán sajnált, és megkegyelmezett.
Fekete arcomból könny helyett
égi madarakat etető
éltető mag pereg!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Párizs a tét!

A színjátszó kör már együtt volt. Kezdődhetett a próba.

Na, igen!- kezdődhetett volna!

Piros Arany! - ilyen lökött nevet ki tud kitalálni? Szotyfi duzzogott, mert rá osztották ezt a szerepet, és bizony még most sem volt ínyére, pedig már két hete próbáltak.

Ezért vagy tizedszer kellett kezdeni a jelmezes próbát.

- Könyörgöm, állj be a jelbe! - kiabálta Kő, akinek szinte égnek állt a haja.

Dühöngött, hisz egyszerű jelenetről volt szó, de nem akart sehogy sem összeállni.

Voltak, akik nem is csodálkoztak, hiszen Szotyfi vagy is Szotyári Éva, már úgy viselkedett, mint egy hisztis színésznő.

Most is kávézni indult, ott hagyva a csoportot.

Kő kiabált ugyan, hogy - gyere vissza! De semmi eredménye nem volt.

Így azután mindenki a szomszéd büfé felé vette az irányt. Ugyan furcsán hatottak, hisz a rongyos hajléktalantól a slusszkulcsot lóbáló plázacicáig, akik ráadásul átölelték egymást, mindenféle jelmezben vonultak kávézni és közben jókat derültek a járókelők reakcióin.

Leghangosabban Sós Kúti Bálint kiabált.

- Gyere tesó eszünk!

Mindenki hangos röhögésbe kezdett, mert tudvalévő volt, hogy pont neki nincs soha pénze és állandóan lejmol.

- Na, gyere, igyál! - kérlelte a hajléktalannak öltözött Telepit.

- Persze, hogy azután én fizessem a kajákat, és amit iszunk azt is.

Már több mint egy órát töltöttek a büfében, mikor a rendező megszólalt.

- Azt még nem is tudjátok, hogy miért akarom a sok kínlódás ellenére is betanítani nektek ezt a darabot, igaz? Ekkor mindenki odakapta a fejét és elhallgatott. Egyetlen mondat hangzott el a síri csendben, de ez nem a rendezőé volt.

- És ki fog fizetni?

Vicces volt látni a döbbent arcokat, hisz néhányukból előtte még majdnem kibukott a nevetés, és akkor ez a kérdés, ez csúcs volt.

- Figyeljetek! - szólt Kő.

A város hat középiskolájának kiírtak egy pályázatot. Színjátszó kört kellett szervezni, és minden csoportnak ugyanazt a darabot kell előadni, aminek a címe "Gyűjtöm a kiskanalakat!", de azt nem tudjátok, hogy amelyik csoport a versenyt megnyeri, egy egész hétre mehet Párizsba. Természetesen teljes ellátás, és ami még nagyon fontos zsebpénz is lesz!

- Puszi mindenkinek jár tőlem, aki azonnal jön próbálni! - és úgy ugrott fel, egyikük, mint a szöcske.

Ezt természetesen nem más harsogta, mint Szotyfi, aki azonnal átvedlett Piros Arannyá, ahogy megtudta mi a díj.

Hol volt már az evés, ivás kérdése, mikor Párizs volt a tét!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Bűnöm

Faágak szaggatták ingemet,
tövisek tépték a bőrömet,
levelek törölték elhulló véremet,
így kerestelek mindenütt tégedet.
Virágok harmata gyógyír volt sebemre,
éjjeli sötétség köpeny volt testemre.
Villámok fénye vezetett utamon,
és én nem éreztem, mi az a fájdalom.
Holdsugár, napsugár fátylat szőtt hajamra,
csillogtam, mint akit foglaltak aranyba'.
Tudtam, ha itt leszel,
nem hagysz majd magamra.
Vágyaim kergettek, éreztem meglellek.
Csókoktól elégttem, sorsomtól nem féltem.
S egy éjjel karodban hamuvá hamvadtam!

Zsubrits Zsolt

Kirándulós

Elhallgatok, elfáradt a morajlás,
szelídebb dallamra vált a citerás.
Ismerős arcot nyújt a táj,
meghallgatom, mit komponált.

Hegytetőn vár a rivaldafény,
csak a csúcs! velem a remény.
Fáradtságom nem bánom,
feltárul előttem a jutalom.

Zsubrits Zsolt

Egy badacsonyhegyi kirándulás margójára

Minden táj a barátom,
némelyik különösen.
Megérkeztem.
Onnan folytatjuk, hol tegnap abbahagytuk,
noha nagyon rég találkoztunk így.
Fűszeres illatfelhőben színes a tánc,
s a bölcs fenyőóriások
elmesélik történetük.
Fordulatot fordulatra szaporítanak.
Fürtökben pihennek a percek,
szüretidőt ajándékoz a szép.

Útra indulnék,
nem eresztenek még.
Úgy maradnék!
Itt maradnék!
Örökre megpihennék.

Zsubrits Zsolt

Figyelő fák közt

ide haza érkezem
a nemesen egyszerű fogad
befogad

itt érintetlenül marad a zöld
míg az állandóban változom
megváltozom

itt kócsagszárnyak festenek
a lenge szélbe kék eget
felleget

itt minden a csendben kezdődik
s abban is ér véget értem
megértem

itt-ott átsiklik a csónakom
a rétegeken túl csak álmodom
még álmodom

itt már nem fontos ami okozat
érezéseket lehel a fényezés
megélés

itt a csobbanó erő súlytalan
nesztelen élénk létezés
lét ez...és...

Tartalom

Balassa Péter	3
Múlt, jövő, jelen	3
Csiszár Antal	14
Meseváros- Vidámpark épült Győrben	14
Holle anyó munkát keres.....	24
Dittrich Panka	28
Ősz mélyén	28
Egy pontban.....	29
Kerecsényi Éva.....	30
Talán az éj.....	30
Felhőtánc.....	31
Fényhozó	32
Álomfogó	34
Ennyi	35
Papírsárkány	37
Gyöngyhalász.....	38
Ébredj királylány	39
Kincses János	40
A Remete és a Csavargó	40
- Álom/valóság?.....	45
Ötvös Németh Edit	49
halál Mexikóban	49

szökevény idő	50
szívbugyor.....	51
Békanyál	52
romkert.....	53
a bűnös pék dala.....	54
ősi téboly.....	55
Pici lak az erdő mélyén	56
éjszakai ramazúri.....	58
Vönöczkiné Gmeindl Margit	59
Madár	59
A napraforgó vallomása	60
Párizs a tét!.....	61
Bűnöm	63
Zsubrits Zsolt	64
Kirándulás.....	64
Egy badacsonyhegyi kirándulás margójára	65
Figyelő fák közt.....	66